

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

1-15 Ocak 2026

Sayı: 71

Fiyat: 20 TL

AKP iktidarı bir kez daha kapitalistlere ve uluslararası sermaye kuruluşlarına verdiği sözün gereğini yerine getirdi. Açıklanan asgari ücret rakamı ile milyonlarca işçi ve emekçiye açlık ve sefalet içinde bir yaşam dışında verecek bir şeyi olmadığını bir kez daha kanıtladı.

28.075 lira olarak açıklanan asgari ücret, tarihinde ilk kez açlık sınırının altında kaldı. 100 bin liraya dayanan yoksulluk sınırı ise asgari ücret rakamının neredeyse dört katı!

Kapitalistler, burjuva siyasetçiler günlerini gün ederken işçi ve emekçilere reva görülen bu rakamlar bir utanç tablosudur! Ama onların utanmak gibi bir meziyetleri olmadığını bu vesileyle bir kez daha görmüş olduk. Onların tek derdi işçi sınıfının köleliği üzerine inşa ettikleri sömürü düzenlerini ayakta tutabilmek. Ancak böylece sırça köşklerinde keyiflerini sürmeye devam edebilirler. Bunun için de işçi sınıfını insanlık dışı yaşam koşullarına mahkûm etmek dışında bir yol bilmiyorlar!

İşte bu yüzden yıllardır bir tiyatro sahnesine dönen Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda yapılan tartışmaların da, açıklanan

rakamların da şaşırtıcı bir yanı bulunmuyor. İşçi sınıfının örgütsüzlüğünü ve sınıf hareketinin bugünkü zayıf tablosunu fırsata çevirip işçi sınıfı ile alay ediyorlar!

Asgari ücret işçi sınıfının 200 yılı aşkın mücadelesi içinde kazanılmış bir haktır ve pazarlık konusu değildir. Ama onlar her defasında pişkince aynı masalı anlatıyorlar. Servetlerine servet katan patronların zor durumda olduğu hikayeleri ile işçi sınıfından çalıp kapitalistlere peşkeş çekiyorlar. Ve ne yazık ki bu gücü işçi sınıfının örgütsüzlüğünden, sendika ağalarının ihanetçi ve işbirlikçi tutumlarından alıyorlar.

Bu yüzden, 2026 yılı için belirlenen asgari ücret rakamının hiç de şaşırtıcı olmadığını söylüyoruz. Ve asgari ücretin belirlenme sürecinde açığa çıkan bu tablonun 2026 yılında işçi sınıfının haklarına yönelik saldırıların önemli bir işareti olduğunu ekliyoruz.

Onlar, yerli-yabancı kapitalistler ve sözcüleri olarak ait oldukları, temsil ettikleri sınıfın bilinci ve tutumu ile davranıyorlar. Peki, bizler? İşçi sınıfı olarak dayatılan sefalet koşullarına, hak gasplarına karşı ne yapıyoruz ne yapacağız? Önemli olan soru budur!

Bugün işçi sınıfının önünde iki yol bulunuyor. Birinci yol; sefalet dayatmalarını, hak gasplarını sineye çekerek olanları sessizce izlemek... Onların istediği gibi düşünüp, onların istediği gündemleri tartışmak... Bu yolun bugünkünden de ağır sefalet koşullarını, yeni hak gasplarını getireceği tartışmasızdır. Bu yol kölelik düzenine boyun eğmek, her geçen gün daha fazla insanlıktan çıkmak demektir.

İkinci yol ise zorlu bir yol! Bu yolda bencillik yapmak yerine beraber çalıştığımız işçi arkadaşlarımızla yan yana gelmek, safları sıkılaştırarak mücadele etmek gerekiyor. Bu yolda elimize kumandayı alıp onların istediği gibi beynimizi uyuşturmak yerine "nasıl değiştirebiliriz?" sorusunu kendimize sormamız gerekiyor. Bu yolda gerektiğinde bedel ödemekten çekinmeden kapitalist patronların karşısına bir sınıf olarak dikilebilmemiz gerekiyor. Bu yol zorlu bir yol! Ama insanca bir yaşam, güvenli bir gelecek için başka bir yol yok! Ya hep birlikte kaybedeceğiz. Ya da bu yolda omuz omuza yürüyecek, hep birlikte kazanacağız! Öyleyse, yürüyelim!

Bu yolda gerektiğinde bedel ödemekten çekinmeden kapitalist patronların karşısına bir sınıf olarak dikilebilmemiz gerekiyor. Bu yol zorlu bir yol! Ama insanca bir yaşam, güvenli bir gelecek için başka bir yol yok! Ya hep birlikte kaybedeceğiz. Ya da bu yolda omuz omuza yürüyecek, hep birlikte kazanacağız! Öyleyse, yürüyelim!

Pişkinlikte sınır yok!

Asgari ücret yüzde 27'lik sefalet artışıyla belirlendi. İktidar ve sermaye yalancı TÜİK'in enflasyon rakamını bile işçi sınıfına çok gördü. Asgari ücret 28 bin 75 TL oldu.

Türk-İş bu yıl masada yoktu. Türk-İş'in ağası yeni asgari ücretle ilgili açıklama yaptı: *"Bu, bizim taleplerimizin hiçbirini yerine getirmiyor"* dedi.

Peki, Türk-İş ağası taleplerinin yerine getirilmesi için bir tek şey yaptı mı? Hayır! Yıllardır masada kenar süsü olarak oturdu mu? Evet! İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret için mücadele etti mi? Hayır! Bu yıl masada yoktu, göstermelik bile olsa mücadele ve eylemler yaptı mı? Hayır! Kendi dışında gerçekleşen eylemlere destek verdi mi? Hayır.

"Bugünkü rakamı gördükten sonra ne kadar haklı olduğumuzu anladık" diyen Türk-İş ağası, baştan beri

bildiği asgari ücret rakamını şimdi beğenmiyor. Bundan fazlasının yolunun mücadeleden geçtiğini biliyor ama onun mücadele diye bir sorunu bulunmuyor.

Türk-İş ağası, *"Adil olmayan bu yapıdan sağlıklı bir karar çıkmayacağını bildiğimiz için komisyona katılmadık"* diyor. Peki, sormazlar mı: Sağlıksız, adil olmayan masada yıllarca neden oturdun? Masadan yıllarca asgari ücretli milyonların talebine uygun olmayan kararlar çıktı, neden sustun? Neden gıkını bile çıkarmadın?

Türk-İş'in masada olması, sefalet ücretinin dayatılmasına bir "meşruluk" sağlıyordu. Bu uğursuz rol her zaman kapitalistlere hizmet, işçi sınıfına ise ihanet anlamına geldi. Kapitalistler, AKP iktidarının onları koruması, sendika ağalarının

ise mücadele ve eylemden kaçması sayesinde asgari ücret masasından hep mutlu ayrıldılar. Bugün ise mücadele kaçkını Türk-İş bürokratları, göstermelik bir eylem takvimi bile açıklamadılar. Örgütlü işyerlerinde, kentlerde asgari ücretle ilgili basın açıklaması yapmayı dahi gündemlerine almadılar. Asgari ücretli milyonların kaderini kapitalistler ve AKP iktidarının insafına bıraktılar.

Kapitalistler, devlet ve sendika ağaları ile kurulan bu sömürü düzeni elbet yıkılacaktır. İnsanca yaşanacak, yarin yavaşından gayri her şeyin paylaşıldığı düzen işçi sınıfının nasırlı elleriyle kurulacaktır. Asgari değil, insanca yaşayacağımız bir dünyayı inşa etmek için, sömürü ve kölelik kuşatmasını kırmak için işçi sınıfı örgütlü bir güç olarak ayağa kalkmalıdır.

Emeğin Kurtuluşu

insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:
Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:
kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0071 *
Fiyat: 20 ₺ * 1-15 Ocak 2025 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneydoğu Gazetecilik Matbaacılık ve Kağıtçılık A.Ş. * Osmanağazı Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

960 milyon dolarla geçinemeyenler!

Asgari ücret yeni belirlendi. Fabrikalarda, işyerlerinde bu ücretlerle ayın sonunun nasıl getirileceği konuşuluyor. İşçiler kirayı, faturaları nasıl ödeyeceğini, ne yiyip ne içeceğini düşünüyor. Milyonlarca işçi geçim hesaplaması yaparken, serveti 960 milyon doları bulan, milyar dolarları yöneten Ali Sabancı da bu servetle hayallerini gerçekleştirmediğini, "arzu ettiği kadar geçinemediğini" açıklayarak kendisini de mağdur ilan ediyor.

Türkiye'nin en zengin insanları arasında yer alan Sabancı emekçilerle dalga geçercesine ben de "geçinemiyorum" diyor. Serveti 1 milyon 468 bin asgari ücrete, 122 bin kişinin bir yıllık maaşına denk geliyor. Sabancı'nın bu açıklaması bir dil sürçmesi değil.

Bazı burjuvalar emekçilerin aklıyla dalga geçmekten zevk alıyorlar. Bu pervasızlığın gerisinde işçi sınıfının onların karşısına örgütlü bir güç olarak çıkamaması duruyor.

Ali Sabancı'nın sahibi olduğu Pegasus gibi dev şirketler, "düşük maliyetli" uçuş politikalarını "işçi maliyetlerini" en dibe çekerek yürütüyor.

İşçiler sendikalaşmak istediğinde kapı dışarı ediliyor, mesai saatleri insani sınırları aşıyor. Kendi işçisine insanca yaşam ücretini çok gören bir zihniyetin, ekran karşısında "geçinemiyorum" diye şov yapması ise açgözlülüğün zirvesi oluyor.

İşçi çocuğuna süt alamazken, milyar dolarlık servetin üstünde

oturup "geçinemiyorum" diyen burjuva, sadece açgözlü değil, aynı zamanda emekçilerin yoksulluğuyla beslenen bu sistemin ve süregiden yıkım politikalarının en büyük savunucusu.

Bizler biliyoruz ki, bu ülkede geçinemeyen Sabancılar değil, onların kâr hırsı uğruna yoksulluğa mahkûm edilen milyonlar.

Faturasını ödeyemeyen emekli, çocuğuna harçlık veremediği için intihar eden baba, Dilovası'nda yanarak katledilen kadınlar, küçük yaşta kaldıramayacakları yüklerin altına giren çocuklar...

Ali Sabancı gibi sermayedarların biriktirdikleri servet bizden çaldıklarıdır. Biz istemedik vermeyi, onlar çaldılar bizden. Emek hırsızlarından, emekçilerle dalga geçen sermayedarlardan geri almamız gereken bir hayat var. İnsanca yaşanılabilir bir hayatı bu sömürü düzenine son vermeden geri almamız mümkün değil.

MESS sefaleti ve köleliği dayatmaya devam ediyor

Sermaye sınıfı 2026 yılına yeni saldırı hazırlıklarıyla girerken, toplu sözleşme süreçleri süren metal işçileri yeni yıla eylemlerle girdiler. Yeni yılın ilk aylarında yalnızca metal işçilerinin değil, tüm işçi sınıfının gözü kulağı süregiden metal sözleşmelerinde olacak.

150 bin metal işçisini kapsayan sözleşmede uyuşmazlık zaptı tutuldu ve 8 Ocak tarihine kadar arabuluculuk süreci işleyecek. MESS nasıl yüzde 10'a tekabül eden sefalet zammı önerdiyse, arabuluculuktan da farklı bir sonuç çıkmayacaktır.

MESS'in gerçek teklifinin bu olmadığı herkes için açıktır. MESS teklifini biraz daha yukarıya çekecek. Ancak, asgari ücrete yüzde 27 zam yapıldığı ve Türk Metal'in taslağının yüzde 38 olduğu düşünüldüğünde, sözleşmenin eğer işçiler sonucu değiştirecek adımlar atmazsa sefalet ile sonuçlanacağı açıktır.

Yetkili sendikalar, geç de olsa eylemlere başladılar. Türk Metal, fabrikalarda kaşık-çatal vurma eylemleriyle süreci geçiştirme derdinde. Birleşik Metal ise haftada bir gün, bir saatlik iş durdurma ve fabrikalar içinde gerçekleştirdiği eylemlerle süreci devam ettiriyor. Ancak, birçok işçinin dile getirdiği gibi, üretime doğrudan etki etmeyen eylemlerle sonuç alınması mümkün değil. Üretime etki edecek eylemlere

bir an önce başlamak gerekiyor. Metal işçisi, MESS'e diz çöktürmek istiyorsa gücünü göstermek zorundadır.

Geçtiğimiz haftalarda Gebze'de düzenlenen mitinge Birleşik Metal-İş üyesi binlerce metal işçisi katıldı. MESS dayatmalarına karşı öfkelerini ve grev kararlılıklarını ortaya koydular. Bu anlamlıdır. Ancak, tabandaki bu öfke ve kararlılık hızla komiteler üzerinden daha örgütlü bir biçime kavuşturulmalıdır. Metal işçisi her türlü ayak oyununa, sendikal bürokrasiye, işten atma tehditlerine, grev yasaklarına göğüs gerecek bilinç ve örgütlülük düzeyine ulaşılabilirse, ancak böylelikle MESS'e diz çöktürülebilir. Şu çok açıktır ki, metal işçisi masada değil, fiili meşru mücadeleyle, üretimden gelen gücünü kullanarak sokakta kazanacaktır.

Her zaman MESS'in yanında duran AKP-MHP iktidarı, önümüzdeki süreçte de konumu gereği işçilerin karşına dikilecektir. Metal işçisi bu gerçeği aklından çıkarmamalıdır. MESS, iktidar ve sendikal bürokrasiye karşı verilecek bu kavgada kazanmak için izlenecek yol fiili meşru mücadele yoludur. Metal işçisi, bugünden adımlarını hızlandırmalı, eylemleri güçlendirmeli, greve hazırlanmalı, bürokrasinin satışı durumunda kendi öz gücüne dayanarak harekete geçme kararlılığına sahip olmalıdır.

2026'nın parolası: Diren, örgütlen!

2025 yılını sınıfımıza yönelik çok yönlü saldırılarla geride bıraktık. Karşı karşıya kaldığımız sömür, baskı ve zorbalık katmerlenerek arttı.

Sermaye sınıfı iktidardan aldığı destekle krizin faturasını sırtımıza yükledi. Orta Vadeli Program'la "ekonomiyi rasyonelleştirme" adı altında düşük ücretler, esnek ve güvencesiz çalışma yaygınlaştırıldı. İş cinayetleri artmaya devam ederken, bunların içerisinde MESEM'li çocuk işçiler önemli bir yer tutmaya başladı. Grevler cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile "milli güvenliği bozuyor" denilerek yasaklandı. Sendikalı olan işçiler işten atıldı, hakları için direnen işçilerin karşısına kolluk güçleri çıkartıldı. Sendika temsilcileri tutuklanarak ya da ev hapsi verilerek işçi sınıfına gözdağı verildi.

Bir yandan da sınıfı kontrol altında tutmanın başka bir aracı olarak sendikal bürokrasi iş başında olmaya devam etti. Sendikal bürokrasi geçtiğimiz senelerde olduğu gibi, asgari ücretin belirlenmesinde ve farklı iş kollarındaki sözleşme süreçlerinde sermayenin ve iktidarın politikalarına açık ya da üstü kapalı destek sunarak uğursuz rolünü oynadı. Tüm bu saldırılara rağmen pek çok fabrikada, iş yerinde grevler ve direnişler gerçekleşti, kimi yerlerde kazanımlar elde edildi.

Mücadele eden tüm kesimlere saldırılar arttı...

2025 yılında kadın düşmanı politikalar ve kadın cinayetlerine karşı duran kadınlar, doğanın talan edilmesine karşı mücadele edenler, hayvanların yaşam hakkı için sesini çıkartanlar, eğitim hakkı için mücadele eden öğrenciler, kısacası toplumun mücadeleye yönelen tüm kesimleri saldırılardan paylarına düşeni aldılar. İktidarını korumak için faşist baskı ve zorbalıktan başka seçeneği olmayan AKP-MHP iktidarı, burjuva hukuku dahi ayaklar altına alarak kayyım politikalarını yaygınlaştırdı. Ancak Ekrem İmamoğlu'nun diplomasının iptal edilmesi ile

başlayan süreç beklenmedik bir sonuç yarattı. AKP iktidarının baskı ve sömürü politikalarından bunalan gençler, işçiler ve emekçiler Mart Direnişi'ne imzalarını attılar. İktidarın her geçen gün daha da yükselttiği korku duvarlarında gedikler açtılar.

2026'da saldırıları püskürtebilmek için!..

2026 yılının ilk günlerinde karşımızdaki tablo, AKP-MHP iktidarı ve sermaye sınıfının kendi çıkarları doğrultusunda ve son derece örgütlü bir şekilde hareket ettiği gerçeğini ortaya koymaktadır. Sendika bürokrasisinin hizmetleriyle birlikte işçi sınıfının mücadelesini olabildiğince kötürümleştirmeyi hedeflemektedir. Attığı her adımla, kendi bekası ile kapitalistler ve emperyalist efendilerinin çıkarlarını korumaya çalışmaktadır.

Tüm baskı ve zorbalığa rağmen işçi direnişleri devam etmektedir. 19 Mart Direnişi'nde olduğu gibi toplumun geniş kesimleri farklı vesilelerle sokağa çıkma iradesi gösterebilmektedir. Kadın eylemlerinde ve pek çok eylemde AKP politikalarına karşıtlık kendisini dışarıya vurmaktadır. Ancak tüm bu eylemler işçi sınıfının ve emekçilerin baskı ve sömürü politikalarını bertaraf etmesine yeterli olamamaktadır. Çünkü sınıfımızın tablosu örgütlü bir güç olmaktan uzak durumdadır. Verilen mücadeleler parçalı gerçekleşmekte, sınıf hareketi dağınık tablosunu aşamamaktadır.

Bu tabloyu değiştirmek için 2026 yılının parolası, "Sömürüye, faşist baskı ve zorbalığa karşı diren, örgütlen!" olmalıdır. Çünkü işçi sınıfı kenetlenmiş bir şekilde örgütlü bir güç olarak toplumsal muhalefetin öncüsü haline gelmediği sürece, sömürüyü durdurmanın, faşist baskı ve zorbalığı engellemenin bir yolu bulunmamaktadır. Sınıf saflarında büyüyen öfke ve tepkinin örgütlenmesi, kendini birleşik bir hareket olarak ortaya koymasının başarılması, 2026 yılının temel görevi olarak önümüzde durmaktadır.

Açıklanan asgari ücret ve yaklaşan yıllık zamlar dönemiyle ilgili olarak, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Fatma Alökmen ile konuştuk...

“Mücadeleye atılmak bir zorunluluktur!”

Asgari ücret 28.075 TL olarak açıklandı. Önümüzde örgütsüz işletmelerdeki yıllık zamlar süreci var. Açıklanan asgari ücret ve yaklaşan Ocak zamları ile ilgili neler söylemek istersiniz?

Öncelikle, sık sık vurguladığımız gibi, asgari ücret işçi sınıfının tarihsel mücadelesi içinde kazanılmış bir hak. Ücretler için daha aşağıya çekilemeyecek bir alt sınırın belirlenmesi, işçi hareketinin sınıf kavgası içinde elde ettiği kazanımlardan biridir. Ancak bugün Türkiye’ye baktığımızda, asgari ücret uygulamasının tüm ücretleri aşağıya çekmenin bir aracı haline getirildiğini görüyoruz.

Sorun sadece son yıllarda çok belirgin hale gelmiş olan asgari ücretin “ortalama ücret” haline gelmesi de değil. Esas sorun, sermaye iktidarının, kriz içindeki kapitalizmin ihtiyaçlarına yanıt vermek için işçi ücretlerini işçinin “fiziki dayanma sınırlarının” bile altına çekmesi yöneliminden kaynaklanıyor. Geline yerde asgari ücret “nihayet” açlık sınırının altında açıklandı ve bu ocak zamlarına da yansyacaktır. Örgütsüz işletmelerde, asgari ücret zam oranı “tavan artış oranı” kabul edilecektir. Dolayısıyla ocak zamları döneminde, irili ufaklı birçok kapitalistin bu rakamın daha azını dayatacağına şüphe

duymamak gerekiyor. Nitekim fabrikalardan yansıyan bilgiler de bunu doğruluyor.

Sizin de işaret ettiğiniz gibi, ücretler geline yerde açlık sınırının bile altına çekiliyor. Buna sınıf içinde elbette yoğun bir tepki var. Ama bu tepki, bir mücadele düzeyi ya da örgütlenme arayışına gereğince dönüşmüyor. Bunun nedenleri üzerine neler söylenebilir?

Sınıf hareketinin uzun yıllara dayanan “yapısal” sorunlarını bir kenara koyarsak, sendikal bürokrasinin yıkıcı ve bozucu etkisini saymazsak, sınıf kitlelerinin bu tablo içinde taşıdıkları kaygı ve çekinceleri en başa yazabiliriz. İşten atmaların hız kazandığı bir dönemden geçiyoruz. Ve işten çıkarılanın tekrar iş bulması eskisi kadar kolay değil. Başka bir çözüm yolu olduğunu göremediğinde, elindeki kırıntılara şükretmek, sınıf kitleleri içinde yaygın bir düşünüş ve davranış biçimi olmayı sürdürüyor. İkinci olarak, dizginlerinden boşalmış bir baskı ve zorbalık rejimi altında yaşıyoruz. En sıradan burjuva hukuk kuralları bile ayaklar altında. Her gün birileri gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Nitekim bir toplantıda bir işçi, MESEM eyleminde tutuklanan TİP’li gençleri kastederek şöyle diyordu: “Ne yapmış ki çocuklar,

ölen arkadaşları var, gidip bunu protesto etmişler ama hepsi tutuklandı. Gençlerin bile böyle tutuklandığı yerde...” Yaratılan korku ikliminin işçi sınıfı üzerindeki etkisi sanıldığından daha güçlü.

Üçüncü olarak, şu veya bu nedenle harekete geçen kesimlerin akıbeti, geri çekici etkilerden biridir. Bugün birçok fabrikada, üstelik önemli ölçüde yanlış bilgilerle, TPI grevinin sonuçları konuşuluyor. Ya da özellikle tekstil sektöründe neredeyse her fabrika ve atölyede patronun Mısır’a gideceği söyleniyor. Birçok büyük işletmenin “iflas” etmesi, her kapitalistin “çok ücret isterseniz fabrikayı taşıyım” tehdidini savurmasını kolaylaştırıyor. Sonuç olarak, sınıf hareketinin kazanımlara ve buna dayalı birikimlere ihtiyacı var. Bu açıdan güçlü bir dönemden geçmiyoruz.

Bu tablodan yola çıkarsak, 2026 yılının geride kalan yıldan daha zor geçeceğini öngörebilir miyiz? Söylediklerinizden, işçi sınıfının önümüzdeki dönemi sessiz geçireceği sonucunu mu çıkarmalısınız?

Bunlar mücadelenin önündeki engellerdir. Liste daha da uzatılabilir. Ancak ücretlerin bu kadar gerilediği bir ülkede ne sermayenin işten atma saldırısı ne iktidarın baskı ve zorbalık

politikaları ne de başka etkenler işçi hareketini uzun süre dizginleyebilir. Tüm bu iktisadi ve siyasi saldırı politikaları eninde sonunda sınıf kitlelerini mücadeleye sevk edecektir. Yalnızca Türkiye’de değil tüm dünyada... Bu kaçınılmazdır. Bugünkü tüm olumsuz koşullara rağmen, bir sektörde ya da havzada başlayan bir hareket, hiç beklenmeyen sonuçlara da yol açabilir. Ama bizim görevimiz patlayacak bir sınıf hareketine zaman biçmek değil, hareketin ve mücadelenin önündeki engelleri görmek, hazırlığı ve müdahaleyi buna göre yapmaktır.

Ocak zamlarına dönersek, mevcut olumsuz koşullarda işçi sınıfı dayatılan sefalet zamlarına karşı neler yapabilir?

Sınıf mücadelesinin önemli bir alanı olan fabrika içi mücadelelerde, özellikle de ücretler konusunda, yeri geldiğinde geri çekilmek, eldekini korumak gibi bir eğilim her zaman vardır. Ancak bu sınır çoktan aşılmıştır. Açlık sınırının 30 bin lirayı geçtiği bir ülkede çalışanlar artık ekmeği ve suyu verilen köleler haline gelmiş demektir. Dolayısıyla her türlü bedeli göze alarak mücadeleye atılmak artık yaşamak için bir zorunluluk haline gelmiştir. Ocak zamları döneminde, açlık ücreti dayatmasına karşı öfkenin mücadele eğilimine dönüştüğü her yerde, taleplerin kazanılması için iş durdurma eylemlerine başvurulması ve bu eylemlilik içinde örgütlenme düzeyinin güçlendirilmesi esas yönelim olmalıdır.

Çürümüş medyadan kokular yükseliyor...

Bataklıkta yaşayan bataklıkta ölür!

Son günlerde yandaş medyanın önde gelen figürleri arasında hararetli bir tartışma yaşanıyor.

Tartışmanın fitilini, yanardönerliğiyle ünlü Hürriyet Gazetesi genel yayın yönetmeni Ahmet Hakan ateşledi. AKP milletvekillerinin meclis performansını överek, bu vekillerin medyada daha fazla yer alması gerektiğini belirtti. İktidar politikalarını savunmanın gazetecilere bırakılamayacak kadar “ciddi” bir iş olduğunu söyledi. Onu, 15 Temmuz gecesi Erdoğan’la yaptığı FaceTime görüşmesiyle “ünlenen” Hande Fırat izledi. Fırat, sanki kendisi bu tavrın en önemli temsilcilerinden biri değilmiş gibi “*Gazeteci, siyasi parti sözcüsüne dönüşüyor*” diye yakındı. Bu tartışmalara, yandaş gazeteciliğin diğer simge isimlerinden gelen tepkiler de gecikmedi.

Bu gazetecilik anlayışının en uç ve lümpen temsilcilerinden biri olan Zafer Şahin, Ahmet Hakan ve Hande Fırat’a ağzına geleni söyleyerek, artık CNN Türk’e çıkmayacağını açıkladı. Zaman zaman yaptığı çıkışlarla iktidara karşıymış gibi görünen Şamil Tayyar’ın Fırat ve Ahmet Hakan’a verdiği ayarla tablo tamamlandı.

Bu tartışmanın, Habertürk genel yayın yönetmeni Mehmet Akif Ersoy’un kamuoyuna yansıyan skandallarının yarattığı baskıyla ortaya çıktığı izlenimi yaratıldı. Ancak esas nedenin, Erdoğan’ın yandaş medyayı başarısız bulup, milletvekillerine daha fazla ekrana çıkma talimatı vermesi olduğu kısa zamanda anlaşıldı. Bu tartışmalarla medyanın içinde bulunduğu çürüme

bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu.

Medya, bu düzenin en önemli aygıtlarından biridir. Kapitalist sömürü düzeninin kutsanması ve geniş kitlelerin bilincinin şekillendirilmesi açısından benzersiz bir işleve sahiptir. Sağ ya da sol görünümlü, iktidara yakın ya da muhalif olsun, büyük medya organlarının neredeyse tamamı büyük sermaye gruplarının elindedir. “Sahibinin sesi” olan yandaş medya, aynı zamanda iktidarın kirli, kanlı ve mafyatik ilişkilerini örtmenin, lüks ve şatafat düşkünlüklerini gizlemenin, gerçekleri çarpıtmanın aracı olarak kullanılır.

Bu medya düzeni, iktidarın ve sermayenin çıkarlarını emekçilerin çıkarıymış gibi sunar. Bu nedenle işçi sınıfının ve emekçilerin hak mücadeleleri, talepleri ve direnişleri, özel siyasi hesaplara hizmet etmediği sürece büyük medya organlarında ya hiç yer bulmaz ya da çarpıtılarak verilir. Bu medya düzeninin dışında kalan devrimci ve sosyalist basın üzerindeki baskı ve zorbalık ise kesintisiz olarak sürdürülür.

Yıllarca yandaş medya bataklığında yaşamaya alışmış olanların korkusu ise, kullanışlılığını kaybetmiş her aparat gibi “çöpe atılma” korkusundan kaynaklanmaktadır. Bu hezeyanların bir işe yarayıp yaramayacağını zaman gösterecektir. Ama işçi ve emekçiler açısından akılda tutulması gereken, sermaye medyasının bir bataklıktan ibaret olduğudur. Bu bataklıkta yaşayanların sonu ise her zaman aynı bataklıkta ölmek olacaktır.

Kirli ellerin “temiz eller” operasyonları

Günlerdir ardı ardına gerçekleşen “sansasyonel” operasyonlar adeta film izlenir gibi izleniyor. Haber kanallarına, holdinglere, şirketlere operasyonlar yapılıyor. Yasadışı bahis, uyuşturucu, fuhuş, kara para, şike gibi suçlarla sanatçılar, siyasetçiler, futbolcular, kulüp yöneticileri, sosyal medya fenomenleri ve medya çalışanları peş peşe gözaltına alınıyor, bazıları tutuklanıyor.

Operasyonlar, bugüne kadar iktidarın nimetleriyle beslenerek servet biriktiren kişileri de kapsayınca, pek çok insan bu operasyonların nedenlerine dair yorumlarda bulunuyor. AKP iktidarının iç dalaşmaları, iktidarın yeni bir rejimi inşasında “zemin düzlemesi”, taht kavgaları ya da artan ekonomik sorunlar karşısında milyonlarca emekçiyi oyalayarak gündem saptırma ve topluma gözdağı verme amacı taşıdığı vb. pek çok yorum iç içe geçiyor.

Milyonlarca liranın döndüğü bu “kirli işler”in birdenbire ortaya çıkmadığı ve münferit olaylar olmadığı ise herkesin malumu... Operasyonların arkasında ne var sorusu, daha önemli bir soruyu çoğu zaman gölgede bırakıyor. İktidarla içli dışlı bazı kişi ve kesimleri de içine alan ve kara paradan yasadışı bahise, rüşvetten uyuşturucuya ve fuhuşa kadar uzanan bu çürümenin kaynağında ne var?

İktidar tarafından günlerdir yaşananların tekil örnekler olduğu propaganda edilse de, operasyonlar “temiz eller” operasyonu olarak adlandırılrsa da, bu suçların hepsi bizzat iliklerine kadar çürümüş ve kokuşmuş sistemden besleniyor.

Her türlü kirli işe dayalı servet birikimi, rant, rüşvet, yolsuzluk vb. kapitalist sistemin doğasında vardır. Bu düzenin dümenini tutan saray rejimi ise derinleşen siyasal ve ekonomik krizle birlikte ayakta kalabilmek için her yola başvuruyor. Türkiye uyuşturucunun sadece transit merkezi değil, üretim üssü haline

geldi. Yasadışı bahis devasa bir sektör olarak alabildiğine palazlandı. Yeter ki “para gelsin” diyerek ardı ardına güncellenen “varlık barışı” yasasıyla paraların nereden geldiği sorulmadan, yurt dışı ve yurt içinden her türlü kirli para akışı sağlandı. Bu kara paralar, inşaat, turizm ve hizmet sektörlerinde “aklanarak”, tekleyen ekonominin çarklarının dönmesi için sıcak paraya dönüştürüldü. Bu sayede, iç içe geçmiş kayıtlı ve kayıtsız paralar ile pek çok kişi servetlerine servet kattı.

Her türlü kirli iş üzerinden elde edilen zenginlik, toplumun bir kesiminin şatafatlı yaşamının kaynağı oluyor. Öte yandan, düzen tepeden tırnağa çürüdükçe toplumu da giderek çürütüyor. Ekonomik krizin ve yoksulluğun girdabında çıkış bulamayan emekçiler, uyuşturucu ile sersemletiliyor. Kolay yoldan para kazanma güdüsüyle umudu bahis sitelerinde görüyor.

Her bir mahalleye ve en ücra köşelere yayılan bu ağlarla aynı zamanda toplumun değerlerinde de erozyon yaratılıyor. Köşe dönmecilik, kolay yoldan para kazanma, hırsızlık meşru hale getiriliyor.

Bu çürüme tablosu birileri için daha fazla servet birikimi anlamına gelirken, egemenler için yoksulluğu kolaylıkla yönetmenin, kitleleri yozlaştırmanın ve edilgenleştirmenin aracına dönüşüyor.

Her geçen gün derinleşen ve dahası toplumu da çürüten bu tablonun değişmesi, düzenin sözde “temiz eller” operasyonlarıyla mümkün değildir. Bu tablo ancak rantın, yolsuzluğun, çeteleşmenin ve beraberinde çürümenin kaynağı olan sermaye düzenine karşı mücadele ile değiştirilebilir. Bunu yapacak tek güç ise işçi ve emekçilerdir. İşçi ve emekçiler, yaşanan bu çürümenin önüne ancak mücadele sayesinde geçebilir, kendilerinin ve çocuklarının geleceğini ancak böyle kazanabilirler.

Metal işçileri mücadeleyi büyütüyor!

MESS Grup Toplu İş Sözleşmesinde uyuşmazlık zaptının tutulmasının ardından metal işçilerinin eylemleri sürüyor. Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye metal işçileri MESS'in yüzde 10 zam dayatmasına karşı 18 Aralık günü MESS'e bağlı fabrikalarda tüm vardiyalarda 1 saatlik iş bırakırken, fabrikalara yürüyüşlerle girdi.

"İşgal, grev, direniş" ve *"İşçiler açken patronlara huzur yok"* sloganlarını atan işçiler fabrika önlerinde ve içinde yürüyüş yaptı. MESS'in dayatmalarına karşı tepki gösteren işçiler, düşük zam teklifini kabul etmeyeceklerini vurguladı.

Birleşik Metal-İş üyesi işçiler kapitalistlerin dayattığı zam oranlarının ve sözleşme maddelerinin kabul edilemez olduğunu ifade ederken, mücadeleyi büyüteceklerini duyurdu.

25 Aralık günü de bir saat üretimden gelen güçlerini kullanan işçiler sefalet dayatmasına sloganlarla tepki gösterdi.

Eylem takvimi kapsamında Birleşik Metal-İş üyesi işçiler 29 Aralık'tan itibaren fazla mesailere kalmayacak.

Bursa'da Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, 26 Aralık günü MESS'in

dayatmalarına karşı Mudanya'da yürüyüş gerçekleştirdi.

Eylemde, *"Metal işçisi direnişin simgesi"*, *"İşçiler açken patronlara huzur yok"*, *"Direne direne kazanacağız"*, *"Sadaka değil, toplu sözleşme"* sloganları atıldı.

Türk Metal'e üye işçiler yemekhanede çatal-kaşıklarla ses çıkarma eylemleri gerçekleştiriyor. Türk Metal'e üye olan işçiler pek çok fabrikada yapılan açıklamalarda, MESS'in yalnızca düşük ücret artışı dayatmakla kalmadığını, aynı zamanda kazanılmış hakları hedef aldığını ifade etti.

"Gelirde vergide adalet, insanca yaşanacak ücret!"

DİSK üyeleri asgari ücretin insanca yaşanacak bir düzeye çekilmesi, gelirde ve vergide adalet talebiyle 21 Aralık günü Kartal'dan Ankara'ya yürüyüş başlattı. Yürüyüşün 2.durağı olan Gebze'de 21 Aralık günü binlerce işçi ve emekçinin katılımı ile işçi mitingi gerçekleştirildi.

Mitingde Birleşik Metal-İş'in fabrika kortejlerinde ve özellikle MESS sürecindeki fabrikalarının bulunduğu kortejlerden *"İşgal, grev, direniş"*, *"MESS, MESS şaşırma, sabrımızı taşıрма"* sloganları yükseldi.

DİSK'in Ankara yürüyüşü İzmit, Bursa ve Eskişehir'de yapılan eylemlerle devam etti. 23 Aralık günü Ankara Ulus Meydanı'nda yapılan eylemde yapılan konuşmada *"insanca yaşam mücadelemiz devam edecek"* denildi.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

İşçi Emekçi Birliği, 24 Aralık günü İstanbul'da Cevahir AVM önünde yaptığı eylemle "Sefalet ücretini kabul etme! Diren, örgütlen" dedi.

GM Teknik Cam fabrikası işçileri, grevlerinin 166. Günü olan 29 Aralık'ta Merzifon'da eylem yaptı.

Temel Conta, TÜVTÜRK işçilerinin grevleri, DIGEL Tekstil, Submed, SAG Hidrolik, Okmeydanı Hastanesi, Van büyükşehir belediyesi işçilerinin direnişleri devam ediyor.

Şık Makas işçileriyle dayanışma amacıyla BİRTEK-SEN tarafından ilan edilen "Eylem haftası" kapsamında 20-21 Aralık tarihlerinde Ankara, İstanbul, İzmir ve Adana'da eylem yapıldı. 28 Aralık günü dayanışma gecesi gerçekleştiren Şık Makas işçileri "Bu kararlı mücadele kazanacak" dedi.

Dilovası katliamında yaşamını yitirenlerin aileleri 26 Aralık günü Dilovası Belediye binası önünde yaptığı açıklamada soruşturmada açığa alınanların göreve devam etmesini kınadı.

Buca Belediyesi işçileri kasım ayı ücretlerinin ödenmemesi üzerine 26 Aralık günü yeniden iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

2021 Tüm Emekliler Sendikası Mersin şubesi 2026 bütçesine ve sefalet dayatmalarına karşı 26 Aralık günü Mersin Özgür Çocuk Parkı'nda açıklama yaptı.

Genel-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şubesi üyesi Bakırköy Belediyesi işçileri TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 26 Aralık günü belediye binasına grev kararını astı.

Tekgıda-İş Sendikası 17 Aralık günü Gold Harvest Kuruyemiş'te işten atılan işçiler için açıklama yaptı.

Kadıköy Belediyesi'nin kentsel dönüşüm adı altında Fikirtepe'deki depolara el koyma girişimine karşı Geri Dönüşüm İşçileri Derneği üyelerinin eylemleri bir haftayı geride bıraktı.

Kiptaş'ın taşeronu OSDA İnşaatı şantiyesinde çalışan işçiler 6 aydır verilmeyen ödemelerini almak için 29 Aralık günü eyleme başladı.

Smart Solar işçilerinin grevi kararlılıkla sürüyor!

Birleşik Metal-İş üyesi Smart Solar işçilerinin, sözleşme sürecinde Smart kapitalistinin sefalet dayatmasına karşı grevleri 2 ayı aşkındır kararlılıkla sürüyor.

Smart patronu grevin 64. gününde devlet yargısı eliyle polislerin nezaretinde fabrikadan iki tır malzeme çıkardı. Smart patronunun grev kırıcılığına engel olmak isteyen işçilere polis tarafından barikat kuruldu. İşçiler, üretimin Kayseri'ye kaydırılması ile yapılan grev kırıcılığına karşı mücadeleyi daha da büyütme kararlılığı ortaya koydular ve dayanışmayı büyütme çağrısı yaptılar.

Ege İşçi Birliği de İzmir Aliğa'da bulunan ve Tes-İş'in yetkili olduğu Smart Solar işçilerine seslenerek Smart Solar işçilerinin haklı mücadelesi aktardı ve Smart işçileriyle dayanışmaya çağırdı.

Smart Solar işçileri grev kırıcılığına karşı direnişi 29 Aralık günü 4 noktaya taşıdı.

Fabrika önünde yapılan eylemin yanı sıra, şirketin merkezinin bulunduğu Kavacak'ta yaptıkları eylemle "Grev kırıcılık suçtur" dedi. Smart işçileri, grev kırıcılığı son bulana kadar Kavacak'ta eylemlerini sürdürme kararı aldı.

Aynı gün Kayseri'de Smart patronunun üretimi kaydıracağı Vespa ve İzmir Aliğa'da da bulunan Smart fabrikası önünde yapılan eylemlerle grev kırıcılığına izin verilmeyeceği ve mücadelenin kararlılıkla devam edeceği söylendi. Vespa ve Aliğa'daki işçiler, grevci Smart Solar işçileriyle dayanışmaya çağrıldı.

Smart Solar işçileri, grevlerinin 65. günü olan 25 Aralık'ta grevi büyütme için "Şimdi dayanışma zamanı" başlığıyla bir etkinlik gerçekleştirdi.

Gebze Mutlukent Grand Toprak Düğün Salonu'nda gerçekleşen etkinlik programı sinevizyon gösterimi, konuşmalar, şiir ve müzik dinletilerinden oluştu.

Günlerdir süren grevin kararlılığının ve yaşanan grev kırıcılığına karşı öfkenin birleştiği dayanışma etkinliğinde, grevdeki Hödlmayr işçileri başta olmak üzere Birleşik Metal-İş Sendikası'nın birçok fabrikasından temsilci ve üyeler, birçok sendikadan yönetici ve temsilciler, sol-sosyalist örgüt ve partilerden katılımcılar omuz omuza yer aldı.

Etkinlikte Birleşik Metal İş Sendikası genel başkanı Özkan Atar, Smart Solar baştemsilcisi Hasret Kala ve Smart'ın örgütlenme sürecinde Gebze şube yönetiminde olan ve şu anda genel merkez yönetiminde bulunan Fehmi Elmacı konuşma yaptı.

Etkinlik programında grevci Smart Solar işçilerinin sunduğu üç şiir dinletisi, Eğitim Sen Gebze Şubesi Müzik Topluluğu, ÜİD-Der Müzik Topluluğu Umut yer aldı.

Sık sık coşkulu sloganların atıldığı etkinlik, halaylarla sona erdi.

Grev kırıcılıkta devlet kollaması: SMART SOLAR

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 1 No'lu Şubesi'nde örgütlü Smart Solar fabrikasının işçileri, grevlerinin üçüncü ayına girmiş durumdadır. Zaman ilerledikçe, grev süreçlerinde işçilerin mi yoksa kapitalistlerin mi zorlanacağını, sınıf mücadelesinin terazisi belirleyecektir. Smart patronu son haftalarda iyiden iyiye zorlanmış gibi görünüyor. Bir yandan başka bir firmada üretim yaptırırken, diğer yandan fabrikadan tırlarla mal çıkarmaya çalışıyor.

Smart kapitalisti, işçilerin mücadelesini kıramayınca, önce Kayseri'de benzer işi yapan Vespa Enerji'ye kendi işlerini yaptırmaya kalktı. Bu kanunsuz eylem Smart işçileri tarafından suçüstü yapıldı. Yetmedi, Gebze'deki fabrikadan devlet koruması altında iki tır mal çıkardı. Her iki eylem de, harçlık düzeyinde ücret teklifine karşı greve çıkan Smart işçilerinin mücadelesini kırmaya yönelikti.

Grev kırıcılık nedir?
Grev kırıcılığını kimler yapar?

Grev, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanmasıdır. Grev hakkı, işçi sınıfının kendi mücadelesiyle kazandığı anayasal bir haktır. Smart Solar işçileri de toplu iş sözleşmesindeki anlaşmazlık üzerine grev silahını kuşandılar.

Grev kırıcılık ise en basit haliyle, grevin etkisini azaltmak veya ortadan kaldırmaktır. Grevin kırılması, burjuva kanunlarına göre dahi suçtur. 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun 68. maddesi şöyledir: "İşveren, kanuni bir grev veya lokavt süresince, iş sözleşmeleri askıda kalan işçilerin yerine, sürekli ya da geçici olarak başka işçi alamaz veya başkalarını çalıştıramaz."

Smart kapitalistleri, hem grevdeki işçilerin işini başka bir şirkete yaptırmakta hem de kanunlardaki boşlukları bahane ederek depodan mal çıkarmaya çalışmaktadır. Bu grev kırıcılık tutumu cezalandırılmadığı gibi,

tersine devlet işçilerin karşısına dikilmekte ve Smart kapitalistinin çıkarlarının bekçiliğini yapmaktadır.

Diğer yandan, grev kırıcılığı yapan şirketlere uygulanan cezai yaptırımlar zaten gülünç düzeydedir. Bu durum, yasaların işçi haklarını korumadığını, aksine kapitalistlerin her türlü hukuksuzluğuna kapı araladığını göstermektedir.

Devlet grev kırıcısıdır, çünkü zaten sermayenin devletidir!

Devlet eliyle yapılan grev kırıcılığı ilk defa Smart'ta karşılaşmıyoruz. Bizzat Erdoğan, işçilerin greve çıkmalarını nasıl engelledikleri ile defalarca övünmüş, AKP iktidarı süresince 22 grev saray rejimi tarafından yasaklanmıştır.

Metal ve cam iş kolları başta olmak üzere değişik iş kollarında grev yasaklarına maruz kalan işçi sayısı 200 binin üzerindedir. En son grevleri yasaklanan metal işçileri fiili olarak grevlerine devam etmişler, böylece yasakların işçi sınıfının kararlılığı karşısında bir hükmü olmadığını dost düşmana göstermişlerdir. Ancak devam eden ve uyuşmazlık aşamasında olan MESS Grup TİS'leri için sermaye ve iktidar, grev yasakları ve grev kırıcılığı için hazır kıta beklemektedir.

Smart grevinde iki sınıf karşı karşıya gelmektedir. Smart işçisinin grev iradesi, tüm işçi sınıfının mücadelesini temsil etmektedir. Smart grevinin kazanması ve grevci işçilerin önüne çıkarılan engellerin aşılması için mücadele etmek, bütün işçi sınıfının görevidir.

Smart kapitalistine suç ortaklığı yapanın devlet olması şaşılacak bir şey değildir. Kapitalist sistemin egemeni kapitalist patronlardır ve devlet de koluyla, yasasıyla, meclisiyle egemenlerin hizmetindedir. Sermaye ile iktidar arasındaki bu sınıf ortalıklığını dize getirmek ise, tüm işçi sınıfının ortak mücadelesiyle mümkündür.

2025'te sınıf hareketi:

Zorlu bir yılın ardından...

Bir yıl daha sona erdi. 2025, işçi sınıfı için zorlu bir yıl olarak geride kaldı. Sermaye ve iktidar cephesinin uyguladığı çok yönlü saldırı programları, çalışma ve yaşam koşullarını hiç olmadığı kadar ağırlaştırdı. Derinleşen kriz koşullarında sermayenin çıkarlarını korumak için canhıraş bir çaba gösteren iktidar, alım gücünü düşürmeye dayalı sözde enflasyonla mücadele programını yıl boyunca kesintisiz olarak uyguladı. Düşük ücretler, artan vergi yükü, hayat pahalılığı ve özellikle yılın ikinci yarısından itibaren yaygınlaşan işten atmalar, krizin faturasının çalışan kesimlere çıkarılması konusunda iktidarın kararlılığının göstergeleri oldu.

Bu sosyal yıkım saldırılarına eşlik eden baskı ve zorbalık politikaları, ardı arkası kesilmeyen tutuklamalar, yargı terörü, sansür ve muhalif seslerin susturulması, başta sendikal haklar olmak üzere demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanması, toplumu ve işçi sınıfını sindirmenin aracı olarak kullanıldı.

Bu çok yönlü saldırganlığa işçi sınıfı ne yazık ki gereğince

karşı koyamadı. Emekçilerin maruz kaldığı bu saldırı dalgası, aynı zamanda sendikal hareketin mücadele etme niyet ve kapasitesinin ne kadar sınırlı olduğunu tekrar gözler önüne serdi. Sınıfın bilinç ve örgütlülük düzeyindeki genel gerilik sorunu, mücadele önündeki temel engel olmaya devam etti.

Tüm bu tabloya rağmen işçi sınıfı, değişik bölükleri şahsında çoğu zaman kısmi taleplere dayalı yerel eylemlerle mücadelesini sürdürdü. Gerçekleşen fiili eylemler, yaşanan grev ve direnişler, süregelen toplu sözleşme ve iş yeri sözleşme süreçlerinden yansıyanlar, hem biriken öfke ve tepkinin göstergeleri olması, hem de bu öfke ve tepkiye dayalı mücadele arayışlarının sınırlarını göstermeleri açısından önemliydi.

2025 yılının eylem tablosu, sınıf hareketinin yapısal sorunlarının sürdüğünü, mücadele kapasitesinin dar kaldığını, ama alttan alta mayalanan öfkenin 2026'ya önemli bir mücadele potansiyeli taşıdığını gösterdi.

Antep işçilerinin havza grevi denemesi

2025 yılında Türkiye'deki ilk önemli işçi eylemleri düşük ücret zammı dayatmasına karşı yaşandı. 2024 yılı kapanırken açıklanan asgari ücret, iş yerlerinde de düşük zam dayatmalarının bahanesi olmuştu. İlk tepkiyi Antep'teki tekstil işçileri verdiler. 2023 yılının başında olduğu gibi, birçok fabrikada ardı ardına iş bırakma eylemleri ve fiili grevler gündeme geldi. BİRTEK-SEN'in öncülüğünde gerçekleştirilen bu eylemler karşısında sermaye devleti, açık bir sınıf tutumu ve refleksiyle davrandı. İlk olarak Antep genelinde eylem yasağı ilan edildi. Ardından BİRTEK-SEN Başkanı Mehmet Türkmen'in tutuklanmasına kadar varan bir yıldırma ve sindirme operasyonu devreye sokuldu.

Bu pervasız saldırganlık, eylemlerin güçlenmesini ve diğer sektörlere yayılmasını büyük ölçüde engelledi. Antepli tekstil işçileri, dirençli duruşlarına rağmen istedikleri sonuçları alamadılar. Ama arkada anlamlı bir deneyim bıraktılar.

Yılın başında gerçekleşen bu eylemler her şeye rağmen umut vericiydi. Fakat hızla devreye giren devlet baskısı, eylemlerin hem Antep hem de ülkenin diğer bölgelerinde yayılmasının önüne geçmeyi başardı.

2026 yılı için açıklanan asgari ücretle birlikte, önümüzdeki yıl da sermayenin saldırı planlarında esaslı bir değişiklik olmayacağını, bunun karşısında ise işçi sınıfının tepkisinin ve arayışının güçlenmeye devam edeceğini bugünden söyleyebiliriz. Geride bıraktığımız yılın mücadelelerinin deneyim ve dersleriyle, bu tepki ve arayışın örgütlü bir kanala akması, birleşik ve kitlesel bir işçi hareketinin zemininin oluşturulabilmesi ise halen en önemli ihtiyaçtır.

Metal işçileri grev yasaklarını çöpe attı

Aralık 2024'te başlayan MESS'e bağlı Grid Solutions, Hitachi Energy, Schneider Elektrik ve Arıtaş Kriyojenik fabrikalarındaki grevler, Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle yasaklandı. Buna rağmen greve devam eden işçiler eylemlerini 2025 yılına taşıdılar. Ocak ayında imzalanan sözleşmeyle MESS kapitalistlerinin saldırısı büyük oranda püskürtüldü.

İşçilerin ve sendikanın kararlılığıyla, Aralık 2024'te başlayıp yasaklama kararına rağmen haftalarca devam eden bu eylemler, grev hakkının ancak grev yaparak kullanılabileceğini göstermesi açısından önemliydi. Ama daha da önemlisi, saray rejiminin baskı ve zorbalık politikalarıyla tüm toplumu sindirmeye çalıştığı bir dönemde işçi sınıfının buna karşı en güçlü direnç noktası olabileceğini ortaya koymasaydı.

Yılın ilk haftalarında gündeme gelen bu eylemler, 2025'in işçi hareketinin zor yoluyla bastırılmaya çalışılacağını ve dayatmalar karşısında fiili-meşru mücadele dışında bir yol olmadığını göstermişti.

TÜPRAŞ tepki eylemi ve petrokimya sektöründeki yaygın grevler

Benzer bir tablo, sendikal bürokrasinin uğursuz rolünü bir kez daha ortaya koyarak birkaç hafta sonra TÜPRAŞ sözleşmesinde yaşandı. Türkiye'nin en büyük

sanayi kuruluşlarından TÜPRAŞ işçileri, Yüksek Hakem Kurulu sopasıyla yüzde 33'lük sefalet zammı dayatmasına mahkûm edildi. Sendika ağalarının işçilerin bilgisi ve onayı olmadan imzaladığı sözleşme karşısında gerçekleşen eylemler, başlangıçta sergilediği militan tutuma rağmen, mücadeleyi büyütecek bir sendikal önderlikten mahrum kaldı ve sermaye devletinin tehditleri arasında hızla sönümlendi.

Türkiye işçi sınıfı, dayatma ve saldırılara karşı direnişini 2025 yılı boyunca sürdürdü ve çeşitli kazanımlara imza attı. Yılın ilk yarısında, kimi petrokimya işletmelerinde devam eden toplu sözleşme süreçlerinde yüzde 90'ları bulan zam oranlarıyla sözleşmeler imzalandı. Bu sözleşmeler, yüksek enflasyon ortamında eriyen ücretler karşısında direnç noktalarının önemli örnekleri oldu. Önemli bir diğer kazanımı ise, her geçen gün daha acımasız bir şekilde işçi sınıfının sırtına yüklenen gelir vergisi konusunda sözleşmelere giren maddelerdi.

Yine petrokimya sektöründe gerçekleşen TPI ve DYO grevleri, değişik sınıf bölükleriyle birleşmeye çalışan tutumlarıyla dikkat çekti. DYO sözleşmesi kısa bir süre içinde imzalandı. Grev boyunca birçok eylem ve etkinlik gerçekleştiren, düzenledikleri mitingler ve Çiğli Organize Sanayi'de yaptıkları 15-16 Haziran yürüyüşüyle kendi mücadelesiyle sınıfın diğer bölüklerinin mücadelesini birleştirmeye çalışan TPI grevi ise, kapitalist patronun yüzde 30 zam dayatmasını adım adım aşmayı bildi. İşçilerin en son, TPI kapitalistinin yüzde 80 zam dayatmasını reddettikleri aşamada başlayan iflas tartışmalarıyla grev başka bir sürece girdi. Böylece başlangıçta tekil mevzi direnişleri açısından farklı bir yerde duran bu grev de belirsizlik ve çıkışsızlık atmosferi altında sönümlenmiş oldu.

Kamu işçilerinin hak arayışı

Kamu Çerçeve Protokolü sırasında yaşananlar, devletin sadece sermaye sınıfının bekçisi olarak değil, aynı zamanda bir kapitalist işveren olarak yaptığı kirli hesapları ortaya serdi. Aylarca süren görüşmelerde kamu adına toplu sözleşmenin tarafı olan TÜHİS hiçbir zam teklifi yapmazken, son aşamada yaptığı gülünç tekliflerle iktidarın faturayı işçi sınıfına kesmekteki kararlılığını yeniden gösterdi. Yıllardır IMF önerilerinin en önemli parçalarından biri olan "hedef enflasyona göre zam" dayatması bir kez daha YHK sopası gölgesinde hayata geçirildi. Kamu işçileri bu dayatmalara yer yer anlamlı tepkiler ortaya koydular. Özellikle savunma sanayi işçileri hem kendi gerçekleştirdikleri eylemlerle hem de genel eylemlerdeki kararlı duruşlarıyla öne çıktılar. Ne var ki, birleşik bir sınıf hareketinden yoksunluk koşullarında bu tepkiler sendikal bürokrasinin ihanetini aşma başarısı göstermedi.

Kamu işyerleri ile bağlantılı diğer önemli eylemler ise belediyelerde yaşandı. İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde gündeme gelen grevin yanı sıra, çok sayıda CHP'li belediyede işçiler, ödenmeyen ücret ve alacakları için iş bırakma eylemleri ve fiili direnişler gerçekleştirdiler. Büyük çoğunluğu CHP'li belediyelerde yaşanan bu eylemler CHP'li belediyelerin işçi hakları konusundaki düşmanca tutumunu, dolayısıyla emek-sermaye çatışması söz konusu olduğunda düzen siyasetinin nasıl aynı telden konuştuğunu gösterdi.

Sonuç: İşçi sınıfı mücadeleye devam ediyor

Öne çıkan bu örnekler dışında, Türkiye işçi sınıfı 2025 yılı boyunca

irili-ufaklı sayısız direniş örneği sergiledi. Hepsijet kuryelerinden ambar işçilerine, tekstil ve metal işçilerinden özel öğretmenlere kadar birçok işkolunda işçi sınıfı örgütlenme ve mücadele arayışını ortaya koymaya devam etti.

Ne var ki, Türkiye'de işçi hareketi, sahip olduğu mücadele potansiyeline ve gösterdiği önemli direniş örneklerine rağmen içinde bulunduğu geri mücadele düzeyi ve parçalı dağınık tablodan çıkmayı başaramadı. Büyük oranda ücret sorununa sıkışan mücadelelerle lokal hareketler sınırında kaldı. 2025 yılı geride kalırken birçok alanda bu lokal mücadeleler devam ediyor. Halen devam eden bu mücadeleler içinde üç tanesini özel olarak anmak gerekiyor:

Tokat'ta Şık Makas işçileri, kapitalistin işbirlikçi Öz İplik-İş ağalarının da desteğiyle dayattığı sefalet koşullarına ve sermaye devletinin baskılarına rağmen kararlı direnişlerini sürdürüyorlar.

Gebze'de Smart Solar işçileri, iki ayı geride bıraktıkları grevlerinde, kapitalist patronun devlet desteğiyle sergilediği grev kırılcılığına, direnişlerini grev kırılcılığının gerçekleştiği fabrikaların önüne taşıyarak yanıt veriyorlar.

MESS kapsamında bulunan iş yerlerinde çalışan metal işçileri, MESS'in yüzde 10'luk sefalet zammı önermesine karşı mücadeleyi 2026 yılına devretmeye hazırlanıyorlar. Türkiye kapitalizminin koçbaşı olan MESS kapitalistleri, asgari ücrete yapılan sefalet zammını da kendilerine kalkan yaparak metal işçilerinin karşısına yeni hak gaspı planlarıyla çıkıyorlar. Metal işçileri ise insanca çalışma ve yaşam koşulları için kararlılıklarını güçlendirmeye çalışıyorlar.

2026 yılı için açıklanan asgari ücretle birlikte, önümüzdeki yıl da sermayenin saldırı planlarında esaslı bir değişiklik olmayacağını, bunun karşısında ise işçi sınıfının tepkisinin ve arayışının güçlenmeye devam edeceğini bugünden söyleyebiliriz. Geride bıraktığımız yılın mücadelelerinin deneyim ve dersleriyle, bu tepki ve arayışın örgütlü bir kanala akması, birleşik ve kitlesel bir işçi hareketinin zemininin oluşturulabilmesi ise halen en önemli ihtiyaçtır.

Dünyada yayılan grev, direniş ve ayaklanmalar

2025'te dünya genelinde grevler, direnişler, isyanlar ve kitlesel protestolar farklı ülke ve bölgelerde değişik biçimler olsa da ortak nedenler etrafında yoğunlaştı. Avrupa'da özellikle Fransa, Almanya, İtalya, İspanya ve Yunanistan'da ücretler, emeklilik reformları ve sosyal hak gaspları nedeniyle ulaşım, enerji, sağlık ve kamu sektörlerinde uzun süreli grevler yaşandı. Doğu Avrupa'da ise savaş politikalarının ekonomik yükü, hayat pahalılığı, demokratik hak ve özgürlüklere saldırılar, protestolara daha siyasal bir nitelik kazandı. ABD'de otomotiv, lojistik, eğitim ve sağlık alanlarında büyük grevler dikkat çekerken, sendikal mücadele yeniden güç kazandı. Barınma krizi, ücret eşitsizliği ve sosyal güvencesizliğe karşı talepler yükseltildi. Kanada'da kamu çalışanlarının grevleri yaygınlaştı.

Latin Amerika, sert toplumsal patlamaların yaşandığı bölgelerden biri oldu. Arjantin, Şili, Peru, Kolombiya ve Ekvador'da kemer sıkma politikaları, özelleştirmeler ve siyasal krizler, genel grevlere ve uzun süreli ayaklanmalara yol

açtı. Bu ülkelerde devlet şiddeti, olağanüstü hâl uygulamaları ve baskı politikaları sıradanlaştı. Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da ise yüksek işsizlik, gıda fiyatlarındaki artış ve otoriter rejimler, grevler ve sokak eylemlerinin temel nedenleri oldu. Mısır, Tunus, İran, Irak ve Lübnan'da emek mücadeleleri siyasal muhalefetle iç içe geçti. Filistin'de savaş ve işgal toplumsal direnişi sürekli kıldı.

Sahra Altı Afrika'nın birçok ülkesinde enerji, yakıt ve gıda krizleri kitlesel protestolara yol açtı. Nijerya, Kenya, Senegal ve Güney Afrika'da grevler, yolsuzluk karşıtı eylemler ve kamu hizmetlerinin çöküşüne yönelik isyanlar öne çıktı. Güney Asya ülkelerinden Hindistan, Bangladeş, Sri Lanka'da grevler ve köylü protestoları yaygınlaştı. Doğu ve Güneydoğu Asya'da düşük ücretler, uzun çalışma saatleri ve sendikal baskılar direnişleri tetikledi. Çin'in farklı bölgelerinde özellikle inşaat, fabrika ve altyapı projelerinde çalışan işçiler, ödenmemiş ücretlerini ve gasp edilen haklarını savunmak için protestolar düzenlediler. Güney Kore

ve Japonya'da ise sendikal eylemler yeniden güç kazandı.

Toplam tablo, 2026'da sistemin çok yönlü krizinin daha da derinleşeceğini, emek-sermaye çelişkisinin daha sertleşeceğini gösteriyor. Kapitalist sistem, savaşlar, yoksulluk, ekolojik yıkım ve otoriterlik üreterek ayakta kalmaya çalışırken, emekçi sınıfların çalışma ve yaşam koşulları daha da ağırlaşacak. Sermaye iktidarları baskı ve zorbalığı tırmandırarak düzeni korumaya yönelirken, bu saldırganlık meşruiyet krizini derinleştirecek.

2025'in grev, direniş ve isyanları, daha da yaygınlaşma ve toplumsal mücadele hattına dönüşme potansiyelini ortaya koymuş bulunuyor. 2026 yılı, kriz koşullarının daha çok sorgulanacağı, sınıf çelişkilerinin daha da sertleşeceği ve emekçilerin geleceklerini belirleme arayışlarının güçleneceği bir yıl olma eğilimine işaret ediyor. Bu ise aynı zamanda devrimci olanakların belirginleşip artacağı anlamına geliyor.

2025'in grev, direniş ve isyanları, daha da yaygınlaşma ve toplumsal mücadele hattına dönüşme potansiyelini ortaya koymuş bulunuyor. 2026 yılı, kriz koşullarının daha çok sorgulanacağı, sınıf çelişkilerinin daha da sertleşeceği ve emekçilerin geleceklerini belirleme arayışlarının güçleneceği bir yıl olma eğilimine işaret ediyor. Bu ise aynı zamanda devrimci olanakların belirginleşip artacağı anlamına geliyor.

Sefalet ücretlerine mahkûm edilen kadın işçiler olarak Direneceğiz, örgütleneceğiz!

Türkiye’de derinleşen ekonomik kriz bir bütün olarak işçi sınıfını vururken, bu krizin en ağır bedelini kadın işçiler ödüyor. Sermaye sınıfı ve iktidar, krizin faturasını düşük ücretler, güvencesizlik ve kayıt dışı çalıştırma yoluyla emekçilerin sırtına yıkıyor. Kadınlar ise bu sömürü düzeninin en kırılgan, en güvencesiz halkası haline getiriliyor.

DİSK-AR’ın 2026 asgari ücret raporu, bu tablonun boyutlarını açıkça ortaya koyuyor. Türkiye’de 9,5 milyon kişi asgari ücret civarında ve altında bir ücretle çalışıyor. Asgari ücret milyonlar için ortalama ücret haline gelmiş durumda.

Kadın işçiler açısından tablo daha da çarpıcı. Genel işçi kitlesinde asgari ücret ve altındaki ücretlerle çalışma oranı yüzde 46,7 iken, kadınlarda bu oran yüzde 60,1’e

çıkılmaktadır. Asgari ücretin yalnızca yüzde 5 fazlası ve altında ücret alanların oranı kadınlarda yüzde 63,7’ye ulaşmaktadır. Bu veriler, kadın emekçilerin sistematik biçimde düşük ücretlere mahkûm edildiğini gösteriyor.

2024 yılında asgari ücretin yarısı ve altında çalışanların oranı genel olarak yüzde 9 iken, kadınlarda bu oran yüzde 15,3’tür. Özel sektörde çalışan tahmini 4,5 milyon kadın işçinin yüzde 75,6’sı, asgari ücretin altında ya da yüzde 20 fazlası ücretlerle çalıştırılmaktadır. Kadınlar için asgari ücret civarında bir ücret bir istisna değil, kural haline gelmiştir.

Bu düşük ücret düzeni güvencesizlikle tamamlanmaktadır. TÜİK HİA 2024 verilerine göre kayıt dışı çalışan ücretli ve yevmiyelilerin yüzde 41,6’sını

kadınlar oluşturmaktadır. Kayıt dışı çalışan kadınların yüzde 90’dan fazlası asgari ücret ve altındaki ücretlerle çalışmak zorunda bırakılmaktadır. Kadınların yüzde 58,5’i, 2024 yılında asgari ücretin yarısı olan 8.500 TL ve altında gelir elde etmiştir.

Kadın emeği yıllar içinde sistemli biçimde değersizleştirilmiştir. 2005’te kadınların ortalama aylık geliri asgari ücretin iki katı düzeyindeyken, 2023’te bu oran birbuçuk kata gerilemiştir. Erkeklerin ortalama gelirlerinin kadınların gelirlerinin üzerinde seyretmesi, ücretlerdeki cinsiyet eşitsizliğinin kalıcılaştığını göstermektedir.

Düşük ücret, kadın işçilerin yaşadığı sömürünün yalnızca bir boyutudur. Kadınlar sigortasız, sendikasız çalıştırılmakta ve baskı, mobbing, taciz ve ayrımcılığa maruz bırakılmaktadır. İş güvenliği önlemleri alınmamakta, patronlar cezasız kalmakta, devlet denetim görevini yerine getirmemektedir. Bu koşullar, Dilovası’nda olduğu gibi, iş cinayetleriyle kadınların yaşam hakkının gasp edilmesine varan sonuçlar doğurmaktadır.

Düşük ücret düzeninin bir başka

sonucu kadının ev içi yükünün daha da artmasıdır. Düşük ücret politikası, dışarıdan alınabilecek hizmetlerin tamamının ev içinde yapılmasına, dolayısıyla kadının sırtına yıkılmasına yol açmaktadır. Böylece kadın üzerindeki emek sömürüsü daha da katmerleşmektedir.

Kadın işçilerin yaşadığı bu tablonun; sefalet ücretleri, güvencesizlik, şiddet, ayrımcılık, bakım ve ev işlerinin kadının sırtına yıkılması vb.’nin gerisinde kapitalist düzen gerçeği durmaktadır. Son dönemde grev ve direnişlerde kadın işçilerin ön saflarda yer alması, bu düzene karşı biriken öfkeyi ve mücadele iradesini ortaya koymaktadır.

İnsanca yaşamaya yetecek bir ücret, eşit işe eşit ücret, güvenceli çalışma, şiddetsiz ve baskısız işyerleri ancak örgütlü mücadeleyle kazanılabilir. Kadın işçilerin kurtuluşu, erkek işçi kardeşleriyle birlikte omuz omuza vererek bu sömürü düzenine karşı mücadele etmekten geçmektedir.

Sefalet ücretlerine, güvencesizliğe ve kadın emeğinin değersizleştirilmesine karşı;

Direnelim, örgütlenelim, bu düzeni değiştirelim!

Kadın işçiler bir adım öne!

Artan kriz koşulları, derinleşen eşitsizlik ve baskı koşullarına rağmen, 2025 yılında kadın işçiler mücadelenin içinde önemli bir yer tuttular. Sendikal mücadeleye katılan, işçi kıyımını reddeden veya sözleşme süreçlerinde sefalet dayatmalarına karşı direnen işçi

grupları arasında kadın işçiler belirgin bir yeri vardı. Kadın işçiler, TKİS Perde, DIGEL Tekstil, Chinatool, İzmir Tütün Fabrikaları, Temel Conta, Queen Tarım, TPI, Şık Makas, Smart Solar, Peri Tekstil, Swatch Group, Özel Okmeydanı Hastanesi

ve belediyelerde erkek sınıf kardeşleriyle birlikte mücadeleye atıldılar. Hem grevlerde hem de direnişlerde sürükleyici güç oldular.

2026 yılı, işçi ve emekçiler için olduğu kadar kadınlar için de daha zor bir yıl olacak. Sermaye iktidarı, emekçileri daha da yoksullaştıracak IMF patentli kemer sıkma politikalarını uygulamakta kararlı. Öte yandan, AKP iktidarı, Aile 10 yılı kapsamında kadınlara esnek ve güvencesiz çalışmayı dayatmakla kalmayacak, aynı zamanda kadınların kazanılmış haklarına dönük saldırılarla da ısrarcı. Şimdiden hazırlıkları başlanan 12. Yargı Paketi ile boşanmayı

zorlaştıracak, nafaka hakkını kaldıracak hazırlıklar yapılmaya başlandı.

Sermaye iktidarının genel olarak işçi ve emekçilere özelde biz kadınlara yönelik kapsamlı saldırılarını yalnızca mücadele ederek ve direnerek püskürtebiliriz.

2026 yılını kazanabilmek ve gerçek bir “mücadele yılı” haline getirebilmek için halihazırda devam eden ve kadın işçilerin de ön saflarda yer aldığı Smart Solar, Temel Conta, Şık Makas ve DIGEL Tekstil direnişlerine omuz verelim. Dahası, bizlere dayatılan karanlığa, sömürüye, baskıya ve eşitsizliğe karşı mücadeleyi örgütleyelim.

Zonguldak madenci yürüyüşü 35. yılında...

“Zonguldak direnişi, ‘70’li yıllarda kitleselleşen ve siyasal bir içerik kazanan işçi sınıfı mücadelesinin, 1980 faşist darbesinin ardından yeniden toparlanma çabalarının doruk noktası olarak yaşandı. Mengen barikatlarından geri dönmek zorunda kalınması ise işçi hareketinin yaşadığı gerilemenin, ucu bugünlere uzanan kapsamlı yıkım saldırılarının önünü açmış oldu.”

İşçi sınıfının bu topraklarda gerçekleştirdiği büyük ve sarsıcı eylemlerinden birisi olan madenci yürüyüşü, bugünlere yol göstermeye devam ediyor.

Toplu sözleşme masasında talepleri görülmeyen, özelleştirme saldırısıyla hakları ve iş güvencesi hedef haline getirilen maden işçilerinin birbirine kenetlenerek omuz omuza verdiği bu büyük mücadele, işçi sınıfının gücünü ortaya koyan önemli bir süreç olarak tarihe kaydedildi.

1980 askeri faşist darbesinin ardından Özal döneminde işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırılar başlamış, çalışma ve yaşam koşullarına yönelik yıkım saldırıları peş peşe gündeme gelmişti. İşçi hareketinin asker postallarıyla ezilmesi sayesinde kapitalistlerin istekleri birer birer hayata geçirilmişti. Kamu İktisadi Teşebbüsleri (KİT) özelleştirme saldırısıyla kapitalistlere peşkeş çekilmeye, işçilerin kazanılmış hakları tırpanlanmaya, taşeron ve güvencesiz çalışma yaygınlaştırılmaya çalışılıyordu. *“Bu zamana kadar işçiler güldü, gülme sırası bizde”* sözleriyle askeri faşist darbeyi sevinçle karşılayan kapitalist patronların keyfi yerindeydi.

Ancak bu çok sürmedi. 1986’da Netaş işçilerinin karanlığı yırtan grevi ile işçi sınıfı mücadelesi yeni bir kıvılcım çaktı. Ardından ülke tarihinin en yaygın eylem dönemi olan “Bahar eylemleri” başladı. İşçi sınıfı farklı iş kollarında kaybettiği haklarını geri kazanmak için çaba harcıyor, ülkenin dört bir yanını eylem alanı haline getiriyordu.

Zonguldak madencilerinin görkemli Ankara yürüyüşü, bu eylem dalgasının doruk noktası olarak yaşandı. Genel Maden-İş Sendikası ile TTK arasında 48 bin maden işçisini kapsayan sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamamış, maden işçileri 30 Kasım 1990’da greve çıkmıştı. Bu mücadele aynı zamanda TTK işletmelerinin özelleştirme kapsamında olmasına karşı verilen bir mücadeleydi.

Maden işçilerinin verdiği onurlu mücadele, başta Zonguldak halkı olmak üzere ülkenin birçok bölgesinde dayanışmayla karşılanıyor, verilen destek madencilerin direnme azmini ve kararlılığını güçlendiriyordu. Maden işçilerinin mücadelesi ülkenin gündemi haline geliyor, işçi sınıfının kalbi Zonguldak’ta atıyordu. Yaratılan basınçla 3 Ocak’ta Türk-İş genel grev

örgütlemek zorunda kaldı. 4 Ocak’ta ise hükümetin kayıtsızlığı karşısında işçiler Ankara’ya yürüme kararı aldı.

Ankara’ya gidiş için tutulan otobüsler Zonguldak’a alınmadı. Bunun üzerine sendika binası önünde toplanan işçiler yürüyüşe geçtiler. Sadece madenciler değil, madencilerin eşi, dostu, ailesi tek yumruk olmuş, Ankara’ya yürümeye başlamıştı. Her gün bir kasabada konaklayarak, polis-jandarma barikatlarını aşarak, soğuğa, yağmura, çamura rağmen yaklaşık 112 km yürüyerek Bolu Mengen’e ulaşmışlardı. Grevi görmezden gelen, talepleri yok sayan Ankara, işçilerin yürüyüşü ve kararlılığı karşısında tedirginlik yaşıyor, heyetler gidip geliyor, işçiler geri dönmeye ikna edilmeye çalışılıyordu.

8 Ocak’ta yürüyüşçüler Mengen’de barikat önünde beklerken, Genel Maden-İş Sendikası Başkanı Şemsi Denizer “geri dönüyoruz” kararını açıkladı. Böylece bu büyük yürüyüş sona erdirilmiş oldu. Ankara ile görüşüleceği, heyetin gideceği, sorunların masada çözüleceği söylemiyle bitirilen yürüyüşün ardından, Körfez savaşı bahanesiyle grevler yasaklandı. Zonguldak madencilerinin coşkulu

ve kararlı yürüyüşü, barikatları aşarak Ankara’ya yürüme iradesi, bizzat sendikal bürokrasi tarafından kırılmış oldu.

Zonguldak madencileri sendikal ihanet barikatını aşamadı ama paha biçilmez bir miras bıraktı. Sadece başardıkları değil, başaramadıkları da önemli bir deneyim ve birikim anlamına geliyor. İşçi sınıfı hareketi tarihi açısından yakın zamanın önemli bir kırılma dönemini işaretliyor.

Zonguldak direnişi, ‘70’li yıllarda kitleselleşen ve siyasal bir içerik kazanan işçi sınıfı mücadelesinin, 1980 faşist darbesinin ardından yeniden toparlanma çabalarının doruk noktası olarak yaşandı. Mengen barikatlarından geri dönmek zorunda kalınması ise işçi hareketinin yaşadığı gerilemenin, ucu bugünlere uzanan kapsamlı yıkım saldırılarının önünü açmış oldu.

İçinden geçtiğimiz ağır kriz atmosferinde, ekonomik, sosyal ve siyasal saldırganlığın ayyuka çıktığı bugünlerde, işçi sınıfının ayağa kalkması, toplumsal mücadelenin öncülüğünü üstlenmesi yakıcı bir ihtiyaç durumunda. Bu ise zafer ve yenilgilerle dolu mücadele tarihimizden öğrenmekle mümkün.

16 dakikada tükenen 14 sene!

Ölüm ve sömürü düzeninde, mesleki-teknik eğitim alanında çocukların “meslekleri” tabutları olurken, aileleri “kan parası” ile susturulmak isteniyor. Gelecekleri ise mezarlıklar ya da sömürü cehennemi oluyor...

Millî Eğitim Bakanlığı Mesleki ve Teknik Eğitim Genel Müdürlüğü tarafından, (Diyarbakır İl Milli Eğitim Müdürlüğü’nün organize ettiği) “Mesleğim, Ailem ve Geleceğim” adı altında hikâye yarışması düzenleniyor...

Yarışmanın MEB sitesinde yer alan duyurusunda şu ifadeler yer veriliyor:

“Tıpkı aile gibi mesleğin de insanların kullandığı ‘temel taşlardan biri olduğu’ anlayışının vurgulandığı yarışma ile yapılan aile bağlarını, meslek sahibi olma süreçlerini ve gelecek hayallerini sanatsal bir bakış açısıyla ve edebi bir dille ifade etmelerine izin verilmesi amaçlanıyor. Gelecek kaleminden gelecek her öyküden bir aileden gelen, bir mesleğin emeğini ve bir geleceğin umudunu yansıtacak.”

Bu bozuk Türkçe ile konuşanların hikâye yarışması düzenlemesindeki gariplik bir yana, çocuklara dönük cinsel istismarın TBMM’ye kadar uzandığı bir dönemde, 87 çocuk işçinin öldürüldüğü “Aile Yılı”nda meslek, aile ve gelecek üzerine yarışma düzenliyorlar... Ne kadar ironik değil mi?

“Yaşama isteğim kalmadı, Allah’a emanet olun” diyen Berk, atölyede sistematik işkenceye maruz bırakılan Muhammed, tarlada kuyu açma çalışması sırasında elektrik akımına kapılarak hayatını kaybeden Eren...

Hepsinin “mesleği, ailesi ve geleceği” vardı... Sahi tüm bunların hepsi var mıydı? Bu bir soru olarak kalsın ama MESEM’lerde, fabrikalarda, tarlalarda kapitalizmin çarkları arasında yaşamlarını yitirmeden, öldürülmeden önce bu çocuklar için “meslek, aile ve gelecek” en azından bir ihtimal olarak duruyordu...

Edebi bir dille olmasa da Arda Tonbul’un hikayesi ile yarışmaya katıldığımızı düşünelim ve gerçekleri bir kere daha ifade edelim... “Anlatılan senin hikayendir” sözüne atıfla Arda’nın yaşamını anlattığımız “hikaye”nin adı “16 dakikada tükenen 14 sene!”

Mesleği:

Arda Tonbul, 14 yaşında Meslek Eğitim Merkezleri (MESEM) öğrencisiydi. Haftada bir gün okula gidiyor, dört gün fabrikada “staj” yapıyordu.

Büyükçekmece’deki Özkanlar metal fabrikasında, yanında bir “usta” ve “gözetmen” olması gerekirken, çoğu zaman yalnız başına makinelerle çalışıyordu.

Arda’yı burada çalışmaya zorlayanlar, başına bir şey geldiğinde diyecekler ki, “Arda kendi kendine makinenin başına geçmiş...”

Ailesi:

Babası hep yorgun olduğundan şikâyet ediyordu. Dört gün köle gibi çalıştıktan sonra eve geldiğinde hali kalmıyor, yatıyordu. Ancak ertesi gün kalkabilecek kadar dinlendikten sonra yine yola düşüyordu Arda. Oysa o da isterdi... Sahi ne isterdi Arda?

Geleceği:

9 Ocak 2024 tarihinde Arda’nın kafası sac büküm makinesine sıkıştı. 16 dakika boyunca Arda’yı kimse görmedi...

16 dakikada Arda’nın beynine oksijen gitmediği için kalbi durdu ve kalp masajıyla yeniden hayata döndürüldü.

Arda altı gün direnebildi. 15 Ocak’ta daha 14 yaşındayken

hayata gözlerini yumdu. MESEM’lerde katledilen çocuklardan biri olan Arda Tonbul hep 14 yaşında kalacak.

Arda’nın babası Reşit Tonbul’a 11 şirket tarafından şu belge imzalatılmaya çalışıldı:

“Olaya ilişkin iş yeri video kaydını gördüğümde oğlumun, habersiz olarak makinenin başına gittiğini ve maalesef makinayı kendisinin kurcaladığını ve kazanın meydana geldiğini üzülerken gördüm. Kazada oğlumun dikkatsizliğinin olduğunu gördüğümünden şirket yetkilileri hakkındaki şikâyetimden vazgeçiyorum.”

Ardından baba Tonbul’un hesabına 100 bin lira yatırıldı ve dekontu basına servis edildi. “Kan parası” olarak aileye 1,5 milyon lira teklif edildi. Arda’nın öldürülmesinde payı olanlardan fabrika sahibi iki ay hapisshanede kaldı ve salıverildi...

Ölüm ve sömürü düzeninde, mesleki-teknik eğitim alanında çocukların “meslekleri” tabutları olurken, aileleri “kan parası” ile susturulmak isteniyor. Gelecekleri ise mezarlıklar ya da sömürü cehennemi oluyor...

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Çocuk işçi sömürüsüne “dur” diyelim!

İkitelli’den bir metal işçisi yazdı...

Merhaba, ben metal fabrikasında çalışıyorum. 150 kişilik fabrikada en az 20 MESEM’li ve meslek liseli öğrenci var. Ağır işler olmasına rağmen üretim bölümünde çocuklar ağır sömürü altında çalışıyor. Sözde mesleki eğitimin amacı meslek öğretmek. Ama çocuklara meslek öğretmek yerine bütün angarya işler yaptırılıyor. Mal taşımak, yük indirmek, kaldırmak vs. her yerde çocuklar çalıştırılıyor. Kadrolu

olmadıklarından kaynaklı maaşları çok düşük. Normal bir işçi gibi çalışmalarına rağmen sadece sağlık sigortaları var. Gerekli önlemler alınmadığı için her an iş kazası geçirme tehlikesi yaşıyorlar.

MESEM’liler ve meslek liseliler işçilerin sahip olduğu haklardan da yararlanamıyorlar. Örneğin bizim fabrikada yeni yılda ve bayramlarda 1500 TL ŞOK kart veriyorlar ancak stajyerler ve MESEM’lilere ŞOK

kartın ancak yarısını veriyorlar, bazen de hiç vermiyorlar. Tamamen keyfi davranıyorlar. Çalışmaya gelince işçiler, ama hak alma konusuna gelince hak sahibi olamıyorlar.

Patronlar MESEM’li ve meslek liseli çalıştırdığında devletten destek alıyor. Böylece patronlar için bulunmaz bir sömürü düzeni oluşmuş durumda. Ve bu düzen her geçen yıl katmerleşiyor ve yasalaşılıyor. Binlerce öğrenci denetimsiz, kontrol edilmeden sömürü çarklarına dahil ediliyor, iş kazalarına kurban veriliyor. Milli Eğitim Bakanı çıkıp “MESEM’ler bizim denetimimiz altında” deyip, MESEM’leri övüyor. Madem her şey denetiminiz altında neden bu kadar çocuk iş cinayetine kurban veriliyor? Neden çocuklar en ağır yerlerde çalıştırılıyor, alanlarının dışında işler yapıyorlar? Onların bu sorulara verecek cevabı yok.

Bu düzene “dur” demek ancak bizim elimizde...

Asgari değil, insanca yaşam için Kayseri Meydanı’ndaydık

Kayseri’den Harb-İş üyesi bir işçi yazdı...

Düşük maaşla çalışıyoruz. Asgari yaşamaya karşı insanca yaşam için mücadele etmeliyiz. Asgari Ücret Tespit Komisyonu bizimle dalga geçiyor. Açlık sınırı 30 bin liraya, yoksulluk 100 bin liraya yaklaşmış. 28.075 TL asgari ücret,

biz işçilere açlığı reva görmektir. Biz işçiler açlık asgari ücretine geçit vermemeliyiz.

Belirlenen asgari ücret, işçilere ve ailelerine yetmiyor. Yine aç kalacağız. Ne yemeye ne içmeye ne de insani olarak barınmaya

yetecek paramız yok.

Her şey elbette ki kötü değil, iyi şeyler de oluyor. İşçi kenti Kayseri Meydanı’nda Emeğin Kurtuluşu olarak işçi buluşmasını gerçekleştirdik. İşçi buluşması çağrısını işçilere taşıdık. OSB’lere, Serbest Bölge’ye ve 12 küçük sanayi sitesine işçi buluşması çağrımızı ulaştırdık.

Bunca çalışma boşa gitmedi. Kayseri Meydanı’nda buluştuk. Başardık, işçi buluşmasına dövizlerimizle katıldık. Asgari değil insanca yaşam için ve faşist baskılara karşı şiarlarımızı haykırdık. Anlamli bir eylem gerçekleştirdik.

Dostlara umut, emek düşmanlarına korku salan bir eylem yaptık. Emeğin Kurtuluşu mücadelesini her alanda yükselteceğiz.

Kaybedecek neyimiz var ki borçtan başka?

Ergün Atalay kaç yıldır Türk-İş’in başında? Ne asgari ücrette ne de başka bir şeyde hiçbir yaptırımı olmadı.

1980 önceki işçi hakları, işçi mücadelesi olmuş olsa şimdi böyle mi olurduk? Yıllar geçtikçe haklarımız hep elimizden alınmış. Daha da hak kazanacağımız yerde kaybetmişiz hep. Bütün işçiler birlik olmalı, sendika olsun olmasın...

Sabancı çıkmış “geçinemiyorum” diyor. Bu halk ne yapsın, ölsün o zaman. Dedelerimiz doyuramadı, babalarımız doyuramadı bu sermayeyi, biz de doyuramayız. Kaybedecek neyimiz var ki borçtan başka?

Bursa Martur’dan bir işçi

Gemi Sökümde kaybeden sadece Gemi Söküm işçileri ve Aliğa halkı!

Aliğa'dan bir metal işçisi yazdı...

İktidar ortağı MHP'li Aliğa Belediye Başkanı, iktidardan bol bol kıyak alıyor. Bu yıl içerisinde Gemi Söküm alanının kiralama ve satış hakkı Aliğa Belediyesi'ne verildi ve bu satıştan hatırı sayılır bir kâr da belediyenin kasasına girdi.

Gemi söküm alanı, demir çelik fabrikaları, Petkim, Tüpraş... Bu tesislerin çevre sağlığı açısından nasıl denetlendiği ise bir muamma. Düşünün, Aliğa'da emeğe dair bir afiş astığınızda, anında çevre düzenlemesi bahanesiyle kaldırılıyor ve ceza kesiliyor. Peki, İDÇ, Habaş, Kardemir gibi fabrikalarda havaya salınan kirli dumanlar için ne tür yaptırımlar uygulanıyor?

Ya da Gemi Sökümde hatırı sayılır bedeller alan Aliğa Belediyesi'nin Gemi Sökümde elek denilen bir sistemle gemiden geriye kalan kimyasalların nasıl denize döküldüğünden haberi yok mu? Peki ya yakılan plastik parçaları?

Bu tür kirliliklere karşı ne gibi önlemler alınıyor?

Bu durumun sonucunda Aliğa'da kaç kişi kansere yakalanıyor ya da ne kadar deniz canlısı zehirleniyor? Ama önemli değil, park ve bahçelerimiz çok güzel yapıyor, Aliğa'da çevre düzenlemesi harika. Maalesef, bir belediyenin yapması gereken görevleri bile "çok iş yapılıyor" gibi görüyoruz.

İnsan hayatı, çevre sağlığı söz konusu olduğunda ise park ve bahçelerle ilgilenip gerisi teferruattır anlayışıyla hareket

edildikçe kaybeden hep Aliğa halkı ve burada çalışan işçiler olacaktır.

Gemi Söküm ve demir çelik havzasında son 10 yılda onlarca işçi can verdi, yüzlercesi uzuv kaybına uğradı, binlercesi meslek hastalığıyla geri kalan yaşamını idare etmeye çalışıyor. Belediyeler ve devlet ise rant peşinde koşmaya devam ediyor.

Aliğa, bir emek kentidir ve gerçeklere sınıf gözlüğüyle bakılmadıkça, olan hep biz işçilere ve emekçilere olmaya devam edecektir.

2026 yılı zor bir yıl olacak!

Böyle bir iktidar ve böyle zayıf basiretsiz sendikalar olduğu sürece işçilerin yüzü gülmeyecektir. Türk Metal taslağın tamamını alsa bile 2026 biz işçiler için yine zor bir yıl olacak. Elektrik, doğalgaz, gıda, eğitim, sağlık ve insanca yaşamak için gerekli olan her şeye nasıl yetiştireceğiz?

Sosyal hayat olmadan, yılda bir kez bir-iki hafta tatile çıkıp bir yıl tatil parasını ödeyerek geçirilen bir düzende yoksulluk sınırında olan maaşlar ile nasıl yaşayacağız?

Bursa'dan bir TOFAŞ işçisi

Yeni yılımız mücadele yılı olsun!

Esenyurt'tan bir mağaza market işçisi yazdı...

Bir yılı daha geride bıraktık. Peki ama nasıl bir yılı geride bıraktık? Yeni yılda işçi ve emekçiler olarak bu yıldan almamız gereken dersleri incelememiz gerekmekte. Yeni belirlenen asgari ücretin sefalet ücret olduğu apaçık ortada. Kapitalistlerin ve saray rejiminin açlık ve sefalet mahkûm ettiği biz işçiler olarak her yıl sömürülmeye devam

ediyoruz. Yalnız bununla kalmayıp MESEM projesi adı altında çocuk işçilik yaygınlaşmakta ve iş cinayetleri artmış vaziyette. Bunun temel nedeni ucuz işçi arayışdır. Çocuklar, aileye ek gelir kapısı aramak adına eğitim hayatından ödün verip staj ya da meslek edinme adı altında sömürülmeye devam etmekte. Uzun saatler boyunca ayakta ya da ağır şartlar altında çalışmak bir yana patronların ve yandaşlarının bitmeyen psikolojik şiddet ve baskıları da insanları zihnen yorgun düşürmekte. Keza bu kadar düşük ücretlere çalışıp kendi iş yerimde de tanıklık ettiğim hatta bizzat kendi yaşadığım taciz, hakaret ve daha nicesi...

Aslında pek çok kişi bunları yaşıyor. Hatta bu tarz olaylara maruz kalındığının bilincinde olmalarına rağmen ses

çıkarmaktan ve bilinçli bir tercih olarak örgütlenmekten korkuyorlar. Çünkü hepsinin akıllarından geçen tek bir şey var; o da eğer böyle bir durumda bir olup ayaklanırsak bizleri işten atarlar korkusu. İşte bu korkunun altında yatan en temel sorun işçi sınıfının haklarının bilincinde olmayıp sömürüye, baskıya ve şiddete razı gelmesi ve başkaldırıdan korkmasıdır. Tabi bu korkuları yersiz değil... Ne de olsa ülkenin polisi bile sarayın emri altında, yapılan ayaklanmalarda hakkını savunan çoğu işçi ve öğrenciye barikatlarla müdahale etti. Kimi zaman fiziksel saldırılarda bulundu. İşte saray sisteminin yarattığı bir diğer sorun da bu ayaklanmaları bastırmak üzerine yapılan saçmalıklarda... Ülkede o kadar güvenlik açığı varken kadına yönelik şiddet ve cinayetleri bu kadar fazlayken

bu güvenlik açığının hatta en temel hak olan yaşama hakkının suistimal edilmesi acı bir gerçek. Bizler bu yıl pek çok işçi ölümü haberi aldık. Ölenlerin kimi çocuk, kimi emekçi insanlardı. Bu yıl da işçi ölümleri ne yazık ki hâlâ devam etmekte. Bu tarz durumlara karşı sınıf mücadelesinin daha aktif bir şekilde sahada bulunması insanların kıymetli olduğunun göstergesi olmaz, bu insanların var olduğunu gösterir.

İşçi ve emekçiler olarak aktif ve bilinçli bir şekilde örgütlenmeye ve hak arayışına devam edeceğiz. Birlik ve beraberlik içerisinde sınıf mücadelesini sürdüreceğiz. Ne de olsa bu düzeni değiştirebilecek bir sınıf varsa o da proleter sınıftır. Yeni ve gelecek diğer yıllarda da bu mücadeleye azimle devam edecek, gün geçtikçe daha da güçleneceğiz.

2026 mücadeele yılı olsun!

Yeni bir yılın içindeyiz. Baskının, sömürünün arttığı, karanlığın koyulaştığı günlerden geçiyoruz. Bu çürümüş ve kokuşmuş düzeni ayakta tutmak isteyenler gemi azıya almış, bizlere nefes aldirmek istemiyorlar.

Fabrika dişlileri arasında eziliyor, posamız çıkana kadar çalıştırılıyor, ama karnımızı doyurmakta zorlanıyoruz. Bantlar kapitalistlerin kârı için dönerken, kölece koşulları pekiştiriyor, ömrümüzü tüketiyor.

Hak istiyoruz, karşımıza yasaları çıkartıyorlar. “Birleşelim, tek ses olalım” diyoruz, yasa-kural tanımaz pervasızlıkta saldırıyor, işten atıyor, polisi-jandarması karşımıza dikiliyor. Söz söylemek yasak, itiraz etmek suç. Boyun eğsin milyonlar, şirket kasaları dolarken köleliğe alışsın insanlar istiyorlar. Konuşmasınlar, hak talep etmesinler, reva görülen yaşamı sineye çeksinler diye arzuyorlar. Hedefleri zincire vurulmuş bir toplum.

Direnenler de var bu havalarda! Tek çıkış yolunu gösterircesine, umudun nerede olduğunu işaret ederek... Direnenler de var ve boyun eğmiyorlar! Hak istiyorlar, insanca yaşam ve çalışma koşulları diyor, krizin faturasını reddediyorlar. Kapitalist sömürü düzenine, saray iktidarının emek düşmanı saldırılarına karşı, açlığı, yoksulluğu, sefaleti iliklerinde hissedenden işçileri, emekçileri ayağa kalkmaya çağırıyor, yolu açıyorlar. Hepimiz adına direniyorlar.

Smart Solar, Temel Conta, DIGEL, Şık Makas ve birçok fabrikada, sanayi havzasında işçiler direnişlerle yeni yıla merhaba diyorlar. Direnmekten başka hiçbir yolu olmayanları, ezilen, sömürülen milyonları omuz omuza vermeye, dayanışmayı yükseltmeye çağırıyorlar.

Onlar kazanırsa hepimiz kazanacağız, sınıfımız kazanacak. Baskı ve sömürüye dur dediğimiz her fabrikanın kazanımı, işçi sınıfı hanesine yazılacak bir zafer,

atılacak yeni adımların zemini olacak. Boynumuza asılmaya çalışılan bu baskı ve sömürü zinciri böyle kırılacak.

Yeni yıl yeni saldırı dalgasıyla geliyor. Düşük ücret, hayat pahalılığı, ağır vergi yükü, işten atmalar, sırtımıza yüklenen krizin faturası, 2026 yılında da tepemizde sallanan sopa olmaya devam edecek. Şimdi direnenlere tutunma, gösterilen yolda yürüme, sınıf dayanışmasını güçlendirme ve kapitalist sömürü düzenine karşı hak ve özgürlük haykırışını güçlendirme zamanı. Fabrika fabrika, havza havza işçi sınıfının birliğini, mücadelesini örme, ekonomik-sosyal yıkımı reddetme, baskı ve zorbalık zincirini kırma zamanı.

Yeni yılın umudu, direnen işçilerin coşkusu, “Direne direne kazanacağız!” sloganı dillerimizde olsun! Yeni yıl milyonlarca işçi ve emekçinin bir avuç asalaktan, yaşanan bunca zulmün, baskı ve sömürünün hesabını sorduğu mücadele dolu bir yıl olsun!

“Direnenler de var bu havalarda! Tek çıkış yolunu gösterircesine, umudun nerede olduğunu işaret ederek... Direnenler de var ve boyun eğmiyorlar! Hak istiyorlar, insanca yaşam ve çalışma koşulları diyor, krizin faturasını reddediyorlar. Kapitalist sömürü düzenine, saray iktidarının emek düşmanı saldırılarına karşı, açlığı, yoksulluğu, sefaleti iliklerinde hissedenden işçileri, emekçileri ayağa kalkmaya çağırıyor, yolu açıyorlar. Hepimiz adına direniyorlar.”